

Hvorledes findes Guds Villie?

Bibeltudie af C. Skovgaard-Peteren, Egnepæst. (Fort.)

Oprigtigheden i vort Troesliv maa vise sig i: Ingen uangret Synd over for Herren.

Findes en saadan, da vil den spørgende ikke faa Svar fra Herren paa det Spørgsmaal, der ligger ham paa Sindet, men faa en Paamindelse fra Herren om den glemte Synd, som ligger i Guds Sind.

Denne Paamindelse kan komme paa tredeobst Maade: enten derib, at Herren tier og slet ikke svarer; saaledes i 1. Sam. 14, 37: Da Saul i faldt Nidkærdig havde aftaget en uretfærdig Ed (1 Sam. 14, 24), naar der: „Saul adspurgte Gud: skal jeg drage ned efter Filistinerne? Vil Du give dem i Israels Haand? Men han (Gud) svarede ham ikke paa denne Dags“;

eller derib, at Herren i Stedet for Svar sender Ulykke og Straf over den spørgende, saaledes i Ez. 14, 7-8: „Naar en Mand af Israels Hus . . . stiller sig fra mig og giver sine Afguder Plads i sit Hjerter, hvad der var ham Ansigt til at synde, for sit Ansigt, og saa kommer til Profeten for at adspørge mig for sig: ham vil jeg, Herren, lade mig bringe til at give et Svar fra mig selv. Og jeg vil rette mit Ansigt imod denne Mand til at ødelægge ham“;

eller ogsaa kommer Herren Paamindelse derib, at Herren, i Stedet for Svar paa det spurgte, direkte forlynder den spørgende hans glemte Synd. Saaledes i Ez. 20, 1-4, hvor nogle Mand af Israels Etske kommer for at adspørge Herren, og hvor Herren gennem Profeten svarede: „jeg vil ikke lade mig adspørge af Eder — give dem deres Fædres Ubeskyldighed tilfende!“

Er vi derfor ikke oprigtige i vor Egnbederelse, men holder vor Haand over en og anden Synd, kan vi, naar vi spørger om Herrens Villie, kun vente Tavshed eller Dugt eller daagnende Sambittighedssag til Svar.

Vor Oprigtighed i vort Liv med Herren maa endvidere vise sig i:

Jungen Skul paa vor Tro over for Mennesker.

Se herom 1. Mos. 18, 17-19, hvor Herren begynder sit Tilfald om ikke at døge noget for Abraham med, at Abraham ikke døge „Herrens Vej“ over for sine Børn og sit Hus. — Den aabne Bekendelse og hellige Nidkærdighed overfor Mennesker medfører altsaa Villighed fra Herrens Side til at indvie os i, „hvad Herren gør“. — Lad os huse det!

Endelig maa Oprigtigheden i Troeslivet vise sig i:

Fuldkommen Villighed til at gøre Guds Villie i det foreliggende Tilfælde.

Der er Grund til nøje at undersøge, om vi virkelig har denne Villighed; thi her kan vi meget let bedrage os selv. Men Herren kan vi ikke bedrage. „De Tanter, som oplyste i Ederes And, kender jeg“ (Ez. 11, 5).

Den fulde Villighed siger: „Herre, hvad vil Du, at jeg skal gøre?“ (Usp. Ser. 9, 6); — den har „de rette Veje i sit Hjerter“ og ikke blot i sin Fantasi eller paa sine Læber (Sal. 84, 6); — den over sig i at betende: „se her er jeg! Herren gøre med mig, efter som det er godt for hans Dine“ (2. Sam. 15, 26), og den vil gerne „tjene Gud i Glæde og med Hjertens Lyft“ (5. Mos. 28, 47).

Men en saadan fuld hjertelig Villighed forplumres, selv hos troende Mennesker, meget let af vore egne naturlige Ønster. Man kan vilde Guds Villie som den, der ikke vil den. Saaledes var det med hin Juda Konge, om hvem der staar: „Han gjorde det, som var ret for Herrens Dine, dog ikke af fuldt Hjerter“ (2. Krøn. 25, 2). Det Ord er godt til Selbprøvelse. Det viser Villigheden i Kamp med det naturlige Hjertes egenlige Lyft. Men den fulde Oprigtighed maa altid høre sig som den fulde Villighed; thi det kan aldrig være fuldt oprigtigt at spørge Herren om, hvad han vil, vi skal gøre, naar vi ikke samtidig har fuld Villighed til at gøre det, om end hans Villie skulde gaa imod vor egen.

Hermed være naturligvis ikke sagt, at Herrens Villie altid nægter os det, som vi selv ønsker. Tværtimod. David siger: „al min Frelse og al min Lyft skulde Herren ej lade den spire frem“ (2. Sam. 23, 5). — David var vis paa, at naar han blot ærlig satte sin Lyft i sin Frelse og derib satte sin Sjæls Frelse over sin egen Lyft, da vilde Herren ogsaa i mangt og meget lade hans Lyft „spire frem“. — Og David siger et andet Sted: „Herren gør efter deres Velbehagelighed, som ham frygte“ (Ps. 145, 19). Det var Summen af Davids Erfaring paa dette Punkt, at jo mere han selv var gennemtrængt af ensfoldig Gudsangst, des mere kunde Herren ogsaa rette sig efter hans egne Ønsters Behag — baade fordi hans egne Ønster blev renset af Gudsangsten, og fordi Herren ved hans Gudsangsts voldsomme Indbering turde vove at betro ham flere Ønsters Opfyldelse; thi i den gudfrægtiges Hjerter virker Ønsters Opfyldelse ikke jordist Trængsel, men from Taktilgelse. — Derfor skal vi ikke som uforstandige Børn med Bøls og Magt klamre os til vore egne Ønster, thi det viser mange Gange, at vi netop ikke er modne til at faa dem opfyldte. Vi skal ikke være som de unge Bøge, der beholder de visne Blade vinteren igennem, som om de ikke turde slippe dem og lade dem falde; men vi bør være som de gamle Bøge, der rolig lader de visne Blade falde, visse paa, at ved fald altid fører til Forspring. Først efter vore egne Ønsters Løvsald kan Herren ret lade al vor Frelse og al vor Lyft spire frem! Derfor bør vi frimodig tage vore Ønster fangne under Guds Villie og som Gæra berede vort Hjerter til at søge Herrens Lov (Esa 7, 10).

Og der maa til en grundig „Hjertebederelse“ til, før vi er fuldt villige. Ønsterens Magt er stor, saa vi ofte vil opbade, at vor Villighed, naar det kommer til Stikket, kun er en Skivillighed. Dette bliver os ofte først rigtig klart, efter at Herrens Villie eller Herrens Svar har vist sig at gaa vor egen Villie imod. Læs til Oplysning herom Jerem. 42, 3-7 og 42, 20-43, 2.

Dette Sted er saa sørgeligt betegnende: Folket kommer her og beder, at Jeremias vil give dem Herrens Vej tilfende. De lover, at „hvad enten det er godt eller ondt, da vilde vi høre Herrens, vor Guds Røst“ (42, 6). Men da det kommer til Stikket, og Jeremias m. d. deres Øst og Villie siger, at de ikke maa drage til Egypten, da svarer de: „Du taler Løgn, Herren vor Gud har ikke sendt dig!“ (42, 2).

Til at sikre os mod en saadan Skivillighed giver Skriften os mange Anvisninger.

Under søg, om det at adspørge Herren, i Villigheden ikke er Dmsvøb for at undgaa at gøre, hvad der i de givne Forhold er det eneste naturlige og nærmest liggende. I saa Fald er vor Sagen og Spørgen efter al Rimelighed kun en form Svig; thi det naturlige og nærmest liggende er næsten altid Guds Villie.

Gud sagde ved Jerikos Erobring: „Folket skal stige op, hver lige frem for sig“ (Josva 6, 5). Og der staar om Jerubabes, der bærer Herrens Herlighedstrone, og som derfor er det rigeste Udtryk for hans Villies Beje: „De gif hver lige frem for sig“ (Ez. 1, 12). Guds Børn bør gøre ligesaa. Krogveje er aldrig Guds Veje. Omveje er sjælden Guds Veje.

hvor vor Sambittighed klart og bestemt siger: Du skal — er det sjældent, at Gud siger: Du skal ikke.* Vil du derfor sikre dig mod Skivillighed, saa undersøg ogsaa, om du ikke i din Sambittighed i Villigheden har faaet Svaret og blot bliver ved at spørge for at faa din egen Villie smuglet ind.

I saa Henseende er Bileam et afstrækkende Eksempel. Moabiternes Konge, Balak, sendte Bud til Bileam, at han skulde komme og forbande Israel. Bileam burde alene af Anmodningens Natur have vidst, at det ikke var Guds Villie, at han gif med; ikke desto mindre spørger han Gud om, hvad han skal gøre, og Gud siger bestemt: „Du skal ikke gaa med dem, du skal ikke forbande Folket; thi det er befalget!“ (4. Mos. 22, 12). Balak sender imidlertid „flere og helligere Hyster“ til Bileam og gentager Anmodningen. Bileam viser, at han er sig fuldt bevidst, at det ikke var Guds Villie, han fulgte med; han svarer nemlig: „Derfor Balak vilde give mig sit Hus, fuldt af Sølv og Guld, kunde jeg dog ikke overtræde Herren min Guds Ord ved at gøre lidet eller stort“ (4. Mos. 22, 18). Alligevel tilføjer han: „Biber dog her i denne Nat, saa vil jeg fornemme, hvad Herren vil yderligere tale med mig“ (4. Mos. 22, 19). Trods sin Klarhed vil han altsaa atter spørge. Det er aabenbart, at al Bileams Spørgen blot var forklædt, men afmagtig Forsøg paa at komme udenom Herrens Bud.

Den, der spørger, ikke for at faa Klarhed, men for at komme udenom den Klarhed, han har, han synder mod Jezu Ord: „Vandrer den Stund, I have Løst, at Mørket ikke skal overfalde eder“ — og han skal erfare, at „hvo, som vandrer i Mørket, ved ikke, hvor han gaar hen“ (Joh. 12, 35).

For en Sikkerheds Skyld vil jeg blot tilføje, at det er en Selbprøvelse, at gentagen Spørgen til Tider kan være fuldt berettiget. I 1. Sam. 23, 1-4 spørger David flere Gange Gud om samme Ting trods det, at Herren allerede havde svaret ham første Gang. Men den gentagne Spørgen udsprang her af Troesstrøbelighed, der trængte til at blive fuldt vis i sin Sag og ikke som hos Bileam, af en uoprigtig Mangel paa Villie til at gøre, hvad Gud havde sagt.

For at sikre dig mod Skivillighed: Undersøg endvidere, om du har gjort den Del af Guds Villie, som du i den foreliggende Sag vedkender.

Det er værd at mærke, at Herren ofte, inden han giver sine Profeter de store Syner, siger til dem: Gaa der og der hen. De skal vise deres Villighed overfor Gud i det smaa, inden de faar Guds Villie aabenbaret i det store. Se Ez. 3, 22: „Og Herrens Haand var over mig, og han sagde til mig: staa op, gat ud i Dalen, og der vil jeg tale med dig.“

Og Jerem. 18, 2: „Staa op og gaa ned til Pottemagerens Hus, der vil jeg lade dig høre mine Ord.“

Hvis ikke Gættel paa Herrens Bud var gaaet „ud i Dalen“ og Jeremias „til Pottemagerens Hus“, saa havde de heller ikke faaet de store Aabenbaringer, som ventede dem der.

Tog nøje Væge paa at gøre den Del af Guds Villie, du kender. Vær tro over det lidet, at Herren kan sætte dig over mere.

Hele dette Punkt (at vi, for at faa Klarhed over Guds Villie, maa være fuldt oprigtige) er af yderste Vigtighed.

Her er altid en dobbelt Fare: 1) Selvbedragt, der smugler sin egen Villie ind, og 2) den overdrevne Vengselighed, der af bære Frygt for at bedrage sig selv og tage sit eget for Guds, tilfødt slet ikke tør beslutte sig.

Bileam viser os Selvbedragtets Fare. — Schweitzer-Filosoffen Amiel viser os et Sted i sin Dagbog Engelsklands Fare. — Han siger: „Jeg har Rædsel for at handle. Hvorfor? Af Vengselighed. — Hvorfor kommer den? For en naturligt udbillet Refleksion, som næsten har tilintetgjort al det umiddelbare og instinktmæssige og derib Trængsel og Tilliden. Naar det gælder om at handle, synes jeg overalt kun at se nye Anledninger til Vildfarelse og Anger, fulde Trusler og tilskræde Sorger.“ (Journal intime, 7 Ed., Vol. 1., S. 100).

og Strid med sig selv vinder frem til den fulde Villighed, der glad kan betende: „Se! Din Tjener er rede til alt det, som min Herre Kongen vælger“ (2. Sam. 15, 15).

„Herre! ophold mig med en villig Mand!“ (Ps. 51, 14).

Ved at fæste Blifket paa denne Oprigtighedens Betydning i Arbejdet for at finde Guds Villie, faar vi Reglen til det, der saa ofte staar for Guds Børn som en underlig pinagtig Gaade, nemlig hvorfor Herren er „en Gud, der skjuler sig“, selv der, hvor man spørger om hans Villie, saa man, trods al sin Spørgen længe maa famle i Mørke (Zes. 45, 15). Dette er ikke Udtryk for, at Gud har forladt os (eller behøver i al Fald ikke at være det), thi Gud kan ogsaa „være i Mørket“ (se 2. Mos. 20, 21: „Moses gif nær til Mørket, hvori Gud var“). Men naar Gud for en Tid skjuler sig selv eller sin Villie for os, da ligger deri baade hellig Nidkærdighed; — thi Herren holder sin Villie for god til at give den til Pris for de uvillige (Mt. 7, 6); og der ligger deri

barhjertig Kerlighed; — Herren vil gøre sit til at bevare os for at falde under den Dom, at „Tjeneren, som ved sin Herres Villie, men ikke gør den, skal faa mange Hugs“ (Luc. 12, 47); — men fremfor alt ligger deri dog heri

opdragende Visdom: Herren skjuler sig for en Stund for at forsøge os og kende alt det, som er i vort Hjerter (2. Krøn. 32, 31). Han vil lufte Oprigtigheden frem. Han vil kun give Lys over Jordens Skillevæje ved en fornyet Befæstelse paa „Egighedens Vej“ (Ps. 139, 23-24). Han vil kun sælge sin Villies Lys for Oprigtighedens Pris for derved at tvinge alle timelige Afgørelser i et troende Menneskes Liv til at betale Tribut til det Guds Menneskes evige Fuldkommengørelse.

Arbejdet paa at finde Guds Villie forvandles saaledes til en stadig Indøvelse i Oprigtighed og bliver derfor til et af Herrens rigelige Opdragelsesmidler i vort aandelige Samliv med ham.

Paa en forunderlig klar og simpel Maade har vi de forskellige Stadier i denne indre aandelige Proces samlede i Ps. 86, 11. — Psalmisten begynder her med at bede om Klarhed over Guds Villie i alle sit Livs Forhold: „Lær mig, Herre! Din Vej“. Men han følger, at denne Bøn har som Forudsætning den oprigtige Villighed. Derfor tilføjer han: „Jeg vil vandre i Din Sandhed“. Dog næppe har han sagt det, før han følger, at hans Villighed kan trænge haardt til at forsøges og befæstes, og derved drives han til at bede om mere Oprigtighed i hele sit Forhold til Herren: „Vend mit Hjerter mod dette ene at fringte Dit Navn!“ — Ved Aendens indre Magt glider saaledes Bønnen om at lære Guds Villie at kende i det enkelte Tilfælde over i Bønnen om at døse i det ene fornødne; og denne Bøn er atter som et Tjenestens og Fornødens Bud, hvoraf Bønnen: „Lær mig, Herre, Din Vej!“ stiger styktet og fornyet frem.

Trang til Klarhed i det enkelte fører altsaa til fuldere Oprigtighed i det hele Gudsforhold, og denne Oprigtighed i det hele giver atter Klarhed i det enkelte. Her er en Årsagsgang, der (som al aandelig Årsagsgang) ikke er ærtesløs Snurrenrunnd, men en Vindeltrappe, der fører opad.

Aandeligt Arbejde.

3. For at finde Guds Villie

maa vi i hvert enkelt foreliggende Tilfælde gøre et aandeligt Arbejde —

det Arbejde, som Skriften i en Sum talder: „han beredte sine Veje for Heren sin Guds Ansigt“ (2. Krøn. 27, 6). Uden Arbejde at lede paa aandelige „Indbydelser“ er farligt. Saadanne vil i Reglen vise sig at være grebne ud af Luften og ikke tage ud af de evige Forraadskamre. — Et typisk Eksempel paa den Slags Indbydelser er følgende, som jeg har erfaret fra paalidelig Kilde.

En Mand i det nordlige Jylland førte for nogle Aar siden i et frygteligt Snevejr hen ad Landevejen. Her mødte han en Kone, som stred sig frem mod Stormen. Han standsede og spurgte: hvorfor? — Jo, hun skulde da til den og den Røstfad, thi Manden havde sagt til hende, at hun i Dag skulde gaa ind og høre Præsten der præle. Nu havde hun gaaet to Mil, og der var to igen. — „Da var det ellers underligt,“ forvarede Manden, „at Guds And ikke vidste, at Præsten netop i Dag er bortrejst, saa der er Messefald!“ — Tableau!

Jeg har svært ved at faa Tillid til de Mennesker, der tidlig og sildre indre aandeligt Arbejde faar Mandens Indbydelser baade om Dit og Dat. Vel kommer Herrens Svar ofte som en umiddelbar Indbydelse, men Indbydelserne dannes ikke uden Arbejde, men uden Arbejde. Herren giver sin Ven alt i Sønne (Ps. 129). Men Herrens „Ven“ løser aldrig Magelighedens Svøm.

Guds Engle steg op og ned over Menneskenes Søn og gav ham Jaderens Villie i Sende; men det var den arbejdende Kristus, hvem Englene bragte Bud.

Vi skøn om Guds Villie er normalt en Frygt af et aandeligt Arbejde, og dette befaar væsentligt i, at vi paa Oprigtighedens Grundlag stiltig bruger alle de Midler til Klarhed, som Gud har givet os.

Serlig: Brug Din Forstand, thi ogsaa den er fra Herren, men brug den aldrig særevet fra Dit dybere Hjerter. Gust Nebem. 5, 7: „han overvejede Sagen i sit Hjerter“. — Men heller ikke Forstand og Hjerter strækker til. Vor Forstand er formørket, og vor Hjerter er bedragerisk. En Ting kan synes ret for vor Forstand og vort Hjerter og dog ikke være ret for Herren.

Det var menneskelig set ret, at Josef i al Skilhed vilde stille sig fra Maria, sin Trolovede; og dog viste det sig at være Guds Villie, at han skulde ægte hende. (Mt. 1, 19-20.)

Det var menneskelig set ret, at Margare, efter Aftale med Herodes, vilde vende tilbage og fortale ham, hvor den Jødernes Konge var født; — og dog viste det sig at være Guds Villie, at de ad en anden Vej skulde fare tilbage til deres Land (Mt. 2, 7-12).

Det var menneskelig set ret, at Johannes den Døber, som den ringere, aflag at døse Jezu, — og dog viste

det sig at være Guds Villie, at han skulde døbe ham. (Mt. 3, 13-15.)

Forstand og Hjerter trænger i deres Overvejelser til Mandens Bejledning og Herrens Lys. Derfor:

Sæt Dig ved Herrens Fod og an-na af hans Ord (5. Mos. 33, 3). Grund over Herrens Lov Dag og Nat (Ps. 1. 2).

Guds Ord lignes ofte ved Honning (f. Eks. Ps. 19, 11). Men ogsaa om denne „Ordeets Honning“ har mange erfaret Sandheden af Jonathans Ord: „Kære! mine Dine er bleve klare, fordi jeg smagte lidet af denne Honning“ (1. Sam. 14, 29). — Forsøg bl. a. ved Din daglige Bibel-læsning, om ikke Guds And levendebør et eller andet Ord for Dig og lægger det ind paa Dit Hjerter, jo mere Du overvejer det.

„Dine Vidnesbyrd er mit Raads Mænd“ (Ps. 119, 24).

„Herre! væk mig hver Morgen, ja væk mit Dre til at høre paa Discipelens“ (Zes. 50, 4).

„Dine egen endvidere Dine Beje for Herren“ (Ps. 119, 26) det er opregt bl. a. de forskellige Muligheder, der i det foreliggende Tilfælde kan være Tale om, idet Du dog at Tid bør huse, at vi ikke overstuer alle Muligheder, men at Herren at Tid i Vaghaanden har „en Vej gennem de dybe Bænder“. Derfor laa Dig ikke til Ro med at opregne Dine Tanter om Sagen for Herren; men men bliv stille for Herren og bed ham sige Dig sine Tanter —

Ved om Klarhed. Frygt aldrig, som Disciple, for at spørge Herren (Mt. 9, 32). Gust tværtimod Jak. 1, 5: „Derfor nogen af Eder fattes Visdom, han bede Gud, som giver alle gerne og bedrøjer ikke, saa skal den gives ham.“

Her har Skriften en Række Mønsterbønner: f. Eks.: „Herre! lad mig kende Dine Veje, lær mig Dine Stier“ (Ps. 25, 4). — „Lad mig forstaa Dine Befalingers Vej“ (Ps. 119, 27). — „Lær mig, Herre! Din Stilles Vej, og jeg vil bevare den indtil Ender“ (Ps. 119, 33). — „Lad Dit Ansigt lyse over Din Tjener og lær mig Dine Stik“ (Ps. 119, 135). — „Og nu, kære! derfor jeg har fundet Raade for Dine Dine, da vis mig, kære, Dine Beje . . .“ (2. Mos. 33, 13).

Gaa daglig frem med saadanne Bønner for Guds Ansigt. Forsøg ogsaa (med den foreliggende Vanfælgelighed for Dje) at bære Bønner af denne Art paa Dit Hjerter, naar Du gaar til Herrens Bord.

Bliv uførtroende ved med det aandelige Arbejde og bil!

Samuel sagde til Saul: „ . . . sju Dage skal Du tie, indtil jeg kommer til Dig; saa vil jeg lade Dig vide, hvad Du skal gøre“ (1. Sam. 10, 8).

David sagde til Moabiternes Konge: „Kære! lad min Fader og min Moder gaa ud til Eder, indtil jeg for-remember, hvad Gud vil gøre med mig“ (1. Sam. 22, 3).

Moses sagde til Folket: „Venter lidt, og jeg vil høre, hvad Herren vil høre om Eder“ (4. Mos. 9, 8).

I 3. Mos. 24, 12 hedder det: „De satte ham i Forvaring for at indhente Forklaring efter Herrens Mund“, — og Gættel fortæller: „Jeg kom til de vortfærdige i Teltet . . . og der, hvor de boede, blev jeg siddende i sju Dage, stum midt iblandt dem. Og det stede, da de sju Dage vare til Ende, da kom Herrens Ord til mig . . .“ (Ez. 3, 15-16).

Altsaa: alle de store Guds Mænd har maattet bie paa Svar fra Herren. Derfor bed ogsaa Du og bi uførtroende efter Lyset fraoden, da gaar Du i de helliges Spor. „Vag daglig ved Vidensommens Døre og tag Væge paa dens Dørstolper“ (Ordsp. 8, 34). Opfyld Ordet: „Til Dig oplyfter jeg mine Dine, Du, som sidder i Himmelen! Se, som Tjenerens Dine agte paa dere Herres Haand, som en Tjenestepiges Dine paa hendes Fædes Haand, saa agte vore Dine paa Herren vor Gud, indtil han vorder os naadig“ (Ps. 123, 1-2).

Gør det — da skal Herren vordre Dig naadig tilfids og lade sit Ansigt lyse over Dig, og som Elisier skal Du komme til at love Herren, fordi han har ledet Dig paa den rette Vej (1. Mos. 24, 48).

Hvorledes kommer Guds Svar.

Hvorledes faar vi da Svaret?

Iffe ved Tegn i Sol og Maane eller ved en efftra Curer fra Himlen; — men, hvad vi med Rette kan vente, er dette, at Herrens Svar er:

Thydligt. Selv om Herren ikke vil svare i tydligt nu som fornum (2. Mos. 19, 19), saa vil han alle Dage svare tydeligt, naar hans Time er der.

Da Herren bød, at Lovens Ord skulde skrives paa Jordans Stene, sagde han: gør det ret tydeligt (5. Mos. 27, 8). Herren vilde, at hans Villie skulde være frekret saaledes, at ingen i Israel kunde tage fejl. Skulle Herren da ikke vilde det samme den Dag i Dag?

Og Herren gav Israel det Bud: „Forbandet være den, som faar en Blind til at fare vild paa Vejen“ (5. Mos. 27, 18). Skulde Herren da selv forlynde, at en Blind, der søgte hans Bejledning, for vild, fordi han ikke gav tydeligt Svar?

Nej, Gud vil nok vide at svare saa tydeligt, at vi kan forstaa det. Bli her ogsaa helle Skriften igennem, hvorledes det er et fremtrædende Træk i Guds Frelse baade med den enkelte og med sit Folk, at Herren saa at sige gør sig Umage for at være tydeligt i at tilkendegive sin Villie.

Da Herren ledede Israel gennem Ørknen, stiftede han „Tegnet“ for Tydelighedens Skyld: en Røgsjofle om Dagen, naar Jld var utydeligt, og en Ildsjofle om Natten, naar „Mog“ var usynlig (2. Mos. 13, 21).

Da Herren vilde „lade Farao se, hvad han vilde gøre“ (1. Mos. 41, 28), da lod han Farao drømme to Drømme om den samme Ting (1. Mos. 41, 17-24), og Josef forklarere dette saaledes: „at Farao drømte igennem Gang betydet, at det skal visesigen ste af Gud“ (3. 32). Gengtagelsen var altsaa for Tydelighedens Skyld — at der ikke skulde være Uvisshed og Tvivl om Sagen i Faraos Hjerter.

(Sluttet.)